

Onze Canadeze visum was tot 2 december geldig en mi-november was al gepasseerd. Traag kwamen we een beetje nerveus. Gingen we op tijd uit Canada kunnen vertrekken?

Na 10 dagen in Yarmouth wachten, kwam eindelijk een venster van rustig weer. In Shelburne en in Yarmouth hebben we in totaal 5 goeie stormen gehad. Sommige hebben we op anker beleefd, andere waren we aan de kaai.

Als we aan de kaai waren, hadden we al de tijd om op ontdekking te gaan en mensen te ontmoeten. We hebben in Yarmouth de locale brouwerij bezocht en daar hebben we met mensen uit het bos (jagers) gepraat... En nu weten we waarom wildvlees nergens te vinden is. In Canada mag je jagen, maar je kan het enkel doen voor eigen consumptie. Je kan de buit niet verkopen. We zaten daar in de brouwerij en als we de volgende dag niet moesten vertrekken, had een van die jagers een paar stukken hert voor ons meegebracht. Pech... Maar het schoon weer wacht voor niemand.

Op 18 november gaf Eole ons groen licht om te vertrekken en om de Golf van Maine over te steken. Onderweg slenteren was niet op het programma... Het is een rare plaats waar het weer soms rap kan omslaan en er is veel stroming. De wind was een keer tegen, een keer mee, soms was hij gewoon weg. We hebben dus onze motor moeten gebruiken. De lucht was koud, niet ver van het vriespunt. S'avonds, juist voor dat de zon onderging, kwam een piepklein vogeltje aan

boord rusten. Eerst was hij een beetje benauwd, maar rap ging hij op de arm van Nickey staan. En als het donker werd, vloog hij gewoon binnen om te gaan slapen.

Wij konden niet zoals onze gast binnen schuilen... Er waren veel vissers op het water en dus moesten we waken. Rond vier uur in de nacht, durfden we niet meer verder gaan. De zee was als een mijnenveld, vol met vissersboeien. We kozen om op daglicht te wachten. We hebben twee raffen in het grootzeil gezet en met de fok gingen we nog twee knoop vooruit. Op die snelheid draaide de schroef niet, zo was het risico dat een touw in de schroef draaide minder groot.

Zodra dat de zon op was, hebben we de machine gelanceerd (tussentijd was de wind weg gevallen) en zo gingen we slalomend vooruit. Rond de middag voeren we binnen Rockland harbour in de USA. We wisten niet precies waar we moesten gaan, dus namen we de richting van de coast guard. Daar gingen we zeker instructies krijgen om onze formaliteiten te doen. We waren direct goed opgevangen.

We vroegen als we konden inklaan... Nee, niet bij de coast guard, maar ze gingen voor ons naar de customs bellen. En ook naar de harbour master. Zo hebben we een plaats aan de kaai gekregen (in het seizoen is er normaal een marina, maar zoals in Canada, is alles toe in de winter, en de catways en pontons zijn weg). We moeten varen langs de vissers kaai, en daar riepen de vissers dat we van seizoen gemist hadden. Grapjassen, maar eigenlijk hadden ze een beetje gelijk. Het was bitterkoud, en het was aan het sneeuwen. Aan een andere kant, vinden we het niet erg dat er niemand meer op het water is. Zo hebben we veel plaats voor ons alleen en we kunnen genieten van die eenzaamheid en rust van al die verlaten plaatsen.

We voeren verder, op zoek naar onze kaai. Plots zagen we een man die riep en zwaaide. Daar was onze man (de harbour master) en onze plaats.

De harbour master was helpzaam en vriendelijk. Hij belde naar de customs om alles te regelen, en hij voerde ons meer dan een keer naar de shoppingmall(4 km ver) waar we konden alles vinden. Op de customs hebben we een tijdje moeten wachten... Hij moest van Bangor komen, twee uren met de auto rijden. Als onze officier aan boord kwam, vroeg hij gewoon onze paspoorten ; hij heeft ze gestempeld, heeft ons een cruising permit gegeven (gewoon een nummer) en dan heeft hij de schilderijen van Nickey bewonderd. Hij heeft de boot niet geinspecteerd, niets gevraagd over wapens, vlees, groenten en dieren. Welkom in de USA. Hij was rap weg, weer twee uur rijden andere richting.

Een keer de administratieve formaliteiten gedaan, waren we vrij om op zoektocht te gaan. We moesten een Amerikaanse telefoon kopen om naar de customs te kunnen bellen (elke keer dat we

ons verplaatsen, moeten we aangeven waar we zijn...) Dus een Amerikaanse telefoon kopen... T is rapper gezegd dan gedaan... Je zit daar bij een schone juffrouw, ze stelt vragen. Naam, voornaam, geboorte datum, en dan, adres in de USA... Dat hadden we niet. Onze adres in de states is s/y Skedemongske, maar dat werkte niet. Het adres van de jachtclub ging ook niet. Aan het einde heeft ze het adres van een hotel ingevuld en dat lukt. Oef, we konden verder. Een telefoon kopen heeft aan het eind meer dan twee uur geduurd. Maar bon, nu na veel miserie is alles in orde. We gaan kunnen naar de customs bellen met zoals gevraagd, een Amerikaans nummer.

Als we in Rockland aankwamen begon het te sneeuwen. Eerst een beetje, maar met de tijd begon er echt veel sneeuw te vallen. We gingen toch wandelen en naar de speciale kerstboom gaan kijken. Rockland is een vissersstad, en ze vissen vooral op kreeft. En dat konden we zien aan de kerstboom. De takken waren kreeftevallen gemaakt in groene netten, de kerstballen waren mooiegekleurde

vissersboeien (de zelfde die we op zee gezien hadden) en helemaal boven, een kreeft die een ster vasthoudt. Speciaal maar mooi en artistiek. De hele nacht heeft het gesneeuwd, en s'morgens als we opstonden was er 15 cm sneeuw gevallen. Het was prachtig! Maar dat betekende dat er werk aan de winkel was. We moesten sneeuw ruimen voor we konden weggaan.

We wilden vertrekken en daar zagen we dat onze telefoon niet in orde was. Nickey ging dus terug naar de winkel (gevoerd door harbour master) en ik begon met het vuilblik sneeuw te ruimen.

We hadden gedacht vroeg te vertrekken. Het is ons niet gelukt. En we wisten dat in de namiddag een sterke zuid-west wind ging opkomen. Maar we wilden weg gaan van het stadje en ergens gaan ankeren.

De dichtste ankerplaats was echt niet ver (ongeveer 15 mijlen) , dus hebben we het risico genomen, maar we waren blij als we de gekozen baai binnen voeren. De wind was eerst kalm, maar rap nam hij in sterkte toe en de zee begon wild te zijn. We moesten een kaap passeren, en daar vroegen we ons af als het ging gaan. De golven waren scherp, de wind strak en Skedemongske speelde hobbypaardje. Twas efkes " sequence émotion" maar onze goede John Deere (dear John) heeft ons nog een keer meer gered en gebracht ons zonder problemen in de gekozen baai. We vonden een plaats om het anker te laten gaan, en dan gingen we rap binnen want buiten was het super fris.

Plots riep iemand ons op de VHF. Het was de harbour master van Tennant Harbour die zei dat we een mooring verder in de harbour konden gaan pikken. Vriendelijk van hem, maar we zijn liefst op anker. We weten aan wat we hangen. Dan heeft hij ons een happy "thanks givings" gewenst. We weten niet precies wat dat feest is maar we hebben dat ook gewenst aan hem en dan was hij weg. We waren juist aangekomen, het vuur brande al mooi binnen, Nickey was nog bezig buiten met alles mooi inpakken tegen de vorst. Een visser passeerde langs de boot en vroeg als we zin in kreeften hadden. Dat moet je niet twee keer vragen. We

vroegen hoeveel het koste, maar hij wou niets, het was een cadeau. Hij heeft ons vier prachtige kreeften gegeven, en ik ga het zeggen zoals het is, het heeft gemaakt. We hebben wel twee dagen na elkaar kreeften gegeten... Hoe dekadent we zijn...

In deze haven, zijn we een paar dagen gebleven... Op zee gaan was onmogelijk omdat het zou koud was. Buiten was de temperatuur rond -17! Het waaide nogal goed uit het noorden en het water vros langs de waterlijn. Zulk een fenomeen hadden we nooit gezien. En op onze ankerketting was er een klomp zeewater juist boven het wateroppervlakte gegroeid. Het ging ijskappen worden voor dat we konden vertrekken.

En het was zo koud dat de zeewater aan het roken was. Zo raar maar heel mooi.

Omdat er zoveel vissersboeien op het water zijn, hebben we beslist om 's nachts niet te varen. Er zijn langs de kust van Maine zoveel goeie ankerplaatsen dat het zou dom zijn om risicos te nemen.

Dus, als de wind niet tegen zit, gaan we op zee. We vertrekken vroeg, varen een paar uren, en als we beu worden van al die boeien, of als we te koud krijgen of als we genoeg hebben van de regen, stoppen we. We vinden het leuk om op het gemak

richting Gloucester te gaan.

We hebben zo verschillende prachtige ankerplaatsen bezocht, en wat verbazend is, is dat geeneen boot nog in het water is. Ze zijn al op het droge !!! Hoe kan het dat niemand, maar dan ook niemand zijn boot in de winter in het water laat. Zijn er echt geen borderliners in de USA die op hun boot wonen?

We waren na Rockland al twee weken onderweg. Het was tijd om een stad te zoeken om proviand te vinden. We stopten in Portland, hoofdstad van Maine, maar het was zo lelijk en raar dat we beslist hebben om niet aan land te gaan en verder te varen naar Portsmouth. Daar ook viel het een beetje tegen. De ankerplaats was te ver van de winkels... We hadden moeten de taxi nemen, maar dat is niet echt in onze cultuur en bovendien is het veel te duur voor ons budget. Dus moest ik in de reserves van de boot gaan zoeken. Gelukkig heb ik altijd veel mee, zo hebben we een lekkere vlaamse carbonnade (die nog van België komt) kunnen eten, en nog andere lekkernijen. Nickey moet altijd lachen als ik zeg dat er bijna niets aan boord is. Dan denkt hij dat we nog drie maanden kunnen overleven. Hij heeft misschien gelijk, maar ik voel me niet goed met halfgevulde ruimte. Enfin, soit... Nickey was blij dat de boot lichter werd, en ik was blij dat ik nog zoveel verrassingen had. Oh! Hier, geweekte spruitjes uit Bangor (Noord Ierland), daar pruimen ingelegd in zoet zuur uit Spanje, ongelofelijk wat we mee hebben...

Ik was toch blij als we in Gloucester aankwamen. Daar konden we alles vinden, vooral diesel voor onze verwarming. Varen in koude streken stoort me niet, maar ik wil als we binnen in de carré zitten, warm hebben. Onze Dickinson is perfect, en tot nu toe draait hij op een lage pitje. Nooit meer dan op een, (de regeling gaat van 1 tot 5). We hebben dus nog reserve.

Als we in Gloucester aankwamen, waren we niet onder indruk... Lang geleden was Gloucester de concurrent van Lunenburg, maar de twee steden hebben een totaal andere richting gekozen. Lunenburg is toeristisch geworden, en heeft haar prachtige architectuur kunnen behouden; Gloucester is industrieel geworden en heeft een mooie vissersvloot die rustig in en uit vaart, maar de stad is niet echt mooi. We wandelden langs de kaaien, liepen rond het stadhuis, en waren ontvangen door de eigenaar van een van de werven die rond de haven is. Hij heeft ons in het piepklein museum die langs de kaai staat geïntroduceerd, heeft ons getoond waar goeie ankerplaatsen na het Cape Cod Canal waren, en heeft gezegd dat hij bereid was om ons te voeren met zijn auto als het nodig was. Heel vriendelijk!

We hebben van ons bezoek aan Gloucester genoten. Het was gemakkelijk om diesel te vinden, en hier heeft Nickey het onderhoud van de motor gedaan. We hadden dat in Canada niet durven

doen want daar was er als wisselstukken bijna niets te vinden. Hier, in Gloucester konden we alles vinden. Gelukkig ging alles goed en in een paar uren was de olie ververst, al de filters waren vervangen en de waterpomp had een nieuwe empeller gekregen.

We waren vrij om de stad te gaan bezoeken. Als we een boekwinkel zien, kunnen we niet anders dan binnen gaan. Soms, kopen we niets, soms komen we uit met kleine schatten. Deze keer, kwamen we uit met van alles. Het was meer een antiquair dan iets anders. Ik vond in een schof van een kleine comode tafelkleedjes in "kant" (iets die op kant trekt maar die heel speciaal is), en nog bordjes van ik weet niet waar (het trekt op portugees porcelein), en Nickey vond een boek over kant voor mij (zo lief). Een keer thuis, kon ik zien dat het boek over kant eigenlijk over breien ging, maar bon, het is voor mij een nieuwe uitdaging. Ik zal me deze winter niet vervelen.

In Gloucester hebben we ook sinds langeleden een viswinkel gevonden. Ik kon niet weerstaan en ik kwam buiten met een prachtige wilde zalm en een paar sint Jacobs schelpen. Zo lekker! Jammer genoeg konden we niet te lang in dat stadje blijven. De winter zat op onze hielen, en we dachten maar aan een ding... Een beschutte ankerplaats vinden om de winterstormen zonder problemen te kunnen doorstaan. Daarom, wilden we zeker zuid van Cape Cod raken. In Buzzards Bay zijn er talrijke ankerplaatsen die perfect beschut zijn. Dus... Op een mooie dag gingen we weg van Gloucester, stopten voor de nacht in Plymouth (een pracht van een ankerplaats met rustig weer), en de dag daarna, voeren we door het Cape Cod kanaal. In een van de folders die we gelezen hadden, zeggen ze dat 20.000 boten per jaar hier passeren. Dat is meer dan 70 per dag... Als we daar waren, waren we de enige... Waar waren de andere 69 gebleven?

In onze cruising guide vertellen ze dat het goed is om de tocht eerst met een lokale toeristenboot te verkennen... Ik weet niet wi! Het is waar dat het kan stromen... Maar niets is hier gevaarlijk.

Geeneen sluis, geeneen brug waar je moet wachten... Je moet gewoon maken dat je door het kanaal gaat als je de stroming mee hebt. T is al. Een keer erdoor, kwamen we aan in Buzzards Bay, en direct konden we zien dat we al het moddergedoe van Nova Scotia en Fundy Bay achter onze rug hadden. Overal was er zand te zien.

Een keer uit het kanaal, sloegen we het eerste kanaal naar rechts in en kwamen we aan in Onset, een piepklein dorp die in de zomer floreert, maar die in de winter slaapt. De ankerplaats is een van de beste die we tot daar toe kenden en in die periode is er hier NIEMAND. Ideaal, zo hadden al de plaats voor ons alleen en konden zoveel ketting smijten dat we wilden. De ankergrond was zand en mud, maar in de winterperiode, met de stormen die af en toe boven ons hoofd passeren, laten we graag veel ketting in het water. Het is niet raar als we in 4 meters 30 meters ketting smijten. Zo slapen we op onze twee oren.

Een keer uit het kanaal, sloegen we het eerste kanaal naar rechts in en kwamen we aan in Onset, een piepklein dorp die in de zomer floreert, maar die in de winter slaapt. De ankerplaats is een van de beste die we tot daar toe kenden en in die periode is er hier NIEMAND. Ideaal, zo hadden al de plaats voor ons alleen en konden zoveel ketting smijten dat we wilden. De ankergrond was zand en mud, maar in de winterperiode, met de stormen die af en toe boven ons hoofd passeren, laten we graag veel ketting in het water. Het is niet raar als we in 4 meters 30 meters ketting smijten. Zo slapen we op onze twee oren.

Onset viel zo goed mee dat we daar bijna drie weken gebleven zijn. Het was de periode van de eindejaarfeesten, en we wilden niet te ver van de supermarkt zijn, wat in de USA niet altijd evident is. Maar daar, in Onset, de supermarkt (allez, ik bedoel de minimarket) was in de stad. Het was gemakkelijk om te gaan, want we konden de bijboot aan de publieke kaai achter laten. In de minimarket, konden we wel groenten, charcuterie en kaas vinden, maar vers vlees was moeilijker. Er waren maar twee soorten vlees. Pikante wosten of italiaanse. Ik heb alle twee gekocht en met dat kon ik een feestmaaltijd toveren. Als we naar de boot terugkwamen, zijn we op het eilandje die midden in de baai geplant is, gestopt om daar een paar oesters te plukken. Zo was er echt feest.

We hebben goed gevierd, op het gemak, zonder excessen en hebben over de toekomst gepraat. Waar gaan we gaan? Wat willen we nog zien? We hebben een kleine planning voor 2019 gemaakt, zo konden we verder dromen. Voila, mijn "journal" voor het jaar 2018 stopt hier. De volgende update zal ons mee nemen in Buzzard Bay en naar Newport maar dat is het voor later.